

Niematerialne formy pomocy repatriantom

Każda osoba, która nabyła obywatelstwo polskie w drodze repatriacji może w pełni korzystać ze świadczeń opieki zdrowotnej finansowanej na podstawie wizy przez okres do 90 dni od momentu przekroczenia granicy RP. Koszt opieki zdrowotnej pokrywa budżet państwa.

Co warte wspomnienia, możliwość nieodpłatnego korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej nie jest powiązane czasowo z przebywaniem repatrianta w ośrodku adaptacyjnym. W szczególnych i uzasadnionych sytuacjach repatriant może przedłużyć pobyt w ośrodku do 180 dni, jednak po upływie 90 dni traci możliwość bezpłatnego korzystania z opieki zdrowotnej. Po upływie 3 miesięcy repatriant podlega tym samym zapisom dotyczącym opieki zdrowotnej co inni obywatele RP.

Istotnym elementem służącym asymilacji przybyłych do ojczyzny repatriantów z innymi obywatelami RP jest zapewnienie dostępu do nauki języka polskiego. Osoba, która uzyskała wizę w celu repatriacji, może uzyskać pomoc od konsula w postaci pokrycia kosztów uczestnictwa w kursie nauki języka polskiego. Oprócz możliwości bezpłatnego uczenia się języka ojczystego, repatriant może liczyć na pomoc w zakresie adaptacji w społeczeństwie polskim.

Repatriant, który nie ma możliwości podjęcia pracy zarobkowej może zwrócić się do starostwa właściwego ze względu na jego zamieszkanie z wnioskiem o pokrycie kosztów podnoszenia kwalifikacji zawodowych. Ponadto starostwo zwraca część kosztów poniesionych przez pracodawcę zatrudniającego repatrianta na: utworzenie stanowiska pracy, przeszkolenie repatrianta, wynagrodzenie, nagrody i składki na ubezpieczenia społeczne. Warunkiem jest zatrudnienie repatrianta na okres co najmniej 24 miesięcy. Zwrot następuje do 12 miesiąca od momentu zatrudnienia repatrianta, a jego wysokość nie przekracza wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Przez koszty podnoszenia kwalifikacji zawodowych rozumie się:

1. opłaty za naukę;
2. opłaty za uzyskanie świadectwa lub tytułu kwalifikacyjnego.

O zwrot kosztów za podjęcie nauki podnoszącej kwalifikacji zawodowej repatriant może się ubiegać do 5 lat od nabycia obywatelstwa polskiego. Łączna kwota świadczenia nie może przekraczać dwunastokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w kwartale poprzedzającym dzień zawarcia umowy.

Repatriant może zawnieść o przydzieleniu osoby wpierającej jego adaptację na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. Osoba taka zostaje przyznana przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta w szczególnych sytuacjach: podeszłego wieku, stanu zdrowia, braku umiejętności adaptacyjnych oraz niewładania językiem polskim w stopniu wystarczającym. Osoba wspierająca zostaje przydzielona repatriantowi maksymalnie na 2 lata, przy czym musi ona posiadać doświadczenie w realizacji projektów mających przeciwdziałać wykluczeniu społecznemu oraz nie być skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.

Osoba wspierająca ma za zadanie aktywnie wspomagać adaptację repatrianta na terenie RP. Do jej zadań należą głównie:

1. przekazywanie informacji na temat spraw z zakresu opieki medycznej, szkolnictwa, pomocy socjalnej oraz zatrudnienia;
2. aktywne wspieranie repatrianta w załatwianiu spraw związanych z wyżej wymienionymi obszarami oraz sporządzanie pism urzędowych w imieniu repatrianta;
3. towarzyszenie repatriantowi w podeszłym wieku podczas wizyt lekarskich.